Karikatür

N: 5

— Zavallılar !.. Hâlâ telsiz asrında yaşadığımızın farkında değiller monşer!..

Bayanlar, kimlerle evlenmelisiniz?

DANSI ÇOK SEVEN BİR ERKEKLE EVLENMEYİNİZ!.. SONRA RAKİPLERİNİZ ÇOK OLUR!..

SPORCUYU DA SİZE TAVSİYE EDEMEM.... ONLARIN ETRAFINI ALAN BAYANLARLA BAŞA ÇIKAMAZSINIZ!!...

ARASIRA MİDE BULANDIRAN GECE VİZİTELERİ OLMASA DOKTORLARA DİYECEK YOKTUR!....

HELE ZENGİN ERKEĞİ HİÇ TAVSİYE ETMEM.. ONLARLA EVLENECEK OLURSANIZ KENDİNİZE DERT SATIN ALMIŞ OLURSUNUZ!!..

İZDİVAÇTA MESUT OLMAK İSTİYORSANIZ KÜBİK BİR RESSAMLA EVLENİNİZ! YAPTIĞI PORTRELER YÜZÜNDEN HİÇBİR BAYANI ELE GEÇİRMESİNE İMKÂN YOKTUR!....

ORHAN URAL

Karikatür'ün her sayıda nasıl tekâmül ettiğini, ve nasıl güzelleştiğini görüyorsunuz. Yaşadığınız zamanların eğlenceli hatıralarını muhafaza etmek istiyorsanız Karikatür'ün kolleksiyonunu toplayınız. Sizler için şimdiye kadar görülmemiş nefasette ciltler hazırlıyoruz.

No. 5 Yıl 1 Fiatı 10 Kuruş 1 Şubat 1936

Karikatür

Çıkaran : Sedat Simavi

İdarehanesi :
İstanbul, Ankara caddesinde hususî daire
Posta kutusu: İstanbul 103

Abone şartları :
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ MİZAH GAZETESİ

Sis Baryamı

Her kış sis yüzünden birkaç akşam Adalara ve Kadıköye vapur işliyemez, zavallı aile babaları geceyi İstanbulda geçirmeğe mecbur olurlar. Gece yarılarına kadar telgraflar işler; evlerinde telefonu olanlar insaniyet namına komşuları dolaşarak efendinin gelemiyeceğini haber verirler. Yemekten sonra Bayanların ihtiyarları okuyup üflerler, gençleri: «Ne yapalım, vapur işlemiyor, uçacak halleri yok ya. Bu gece de böyle geçiversin... Allah vere de sıcakca, temizce bir otel bulsalar da rahatsız olmasalar» diye düşünerek yatağa girerler.

Bu, hadisenin karşı yakalılara ait olan kısmı... Gelelim şimdi İstanbulda yersiz, yurtsuz kalan biçarelere...

*
* *

Dairelerin, şirketlerin kapanma saatine doğru ortalığın sisle kapanması nisbetinde gönüller açılmağa, gözler için için, sinsi sinsi gülmeğe başlar.

— Yahu, yediye sekize doğru açar mı dersin?

— Aman Allahaşkına ağzını hayıra aç...

— Şu vapur iskelesine bir telefon et hele.

— Peki... Allo orası iskele memurluğu mu? Kadıköye vapur var mı? Vah vah, vah...

— Aman sakın var mı diyor?

— Böyle giderse yok diyor. Yaşadık.

— Eh ne yaparsın... Sis senede bir, nihayet iki defa gelen evliler bayramıdır?

— Esaretimize Allah acıyor da kemali kereminden bize bu sisi gönderiyor. Paran var mı?

— Yok amma bulacağız... Yıl başına ve öteki bayramlara bukadar para harcadıktan sonra ben bu gece alimallah paltomu satarım, sahte para basarım, yine eli boş kalmam..

Bir telefon: — Komşu, ne yapaca-

Lütfen sayfayı çeviriniz

Müstemlekeler Ayaklanıyorlar !...

Avrupa — Arap kölem, tam ihtiyarlık zamanımda neden kalkınıp rahatımı bozdun ?

ğız? Bu gece köye vapur yok, diyorlar.

— Ne o sesin adeta ağlıyor... Budala mısın yahu sevinsene...

— (Telefondaki ses:) – Heyhat... Ben bundan istifade edemiyeceğim... Burada kayınpederin evi var... Oraya gitmeğe mecburum.

— Vah bedbaht... Bari geç vakte kadar bizimle kal... Gece yarısına doğru gidersin... Karına ne vakit geldiğini söyliyecek değiller ya...

— Her belâdan başka kayınpederde telefon da var... Yediden itibaren bizimki beni aramıya başlar.

— O halde ne yapalım... Derdine yan... Bizim de neşemizi kaçırma...

— Ne o bey baba .. Pek memnun görünüyorsun... Piyango mu çıktı?

— Sis varmış... Köye gidemiyoruz?

— Sen de mi? Bu yaşta?

— Gönül kocar mı çocuklar?.. Allah rızası için beni de beraber alın... Eski günleri doya doya bir hatırlıyayım...

Sis akşamları ihtiyatsız Kadıköylüler yalnız öteden beriden para aramazlar, kılığı kıyafeti, fena olanlar kira ile elbise aramağa da çıkarlar.

Sis bayramı gecesi herkes çocuktur. Çalgılı meyhaneler, barlar adam almaz.

Sevyah gruplarına benziyen her grupun başında eğlence yerlerini bilen eski kurtlardan bir kösemen vardır ve o nereye dalarsa peşini bırakmamak, oyun bozanlık etmemek, ihtiyarı için de genci için de bir vazifedir.

Sis bayramının, bir gecelik hürriyet bayramının neşe ve heyecanı o kadar sarîdir ki, hiç bir şeyden memnun olmıyan çatık kaşlı Ebüssuut efendiler kendilerini bu dalgaya kaptırmaktan kurtaramaz. Öyle ki onların soğuk bir otel odasında yabancı bir yatağa girmekten tiksindikleri için sırtlarında paltolariyle patrik ölüsü gibi bir koltukta uyukladığını tasavvur eden ev halkı onun nasıl içtiğini nasıl şakalaştığını, hattâ barda nasıl dans ettiğini görseler şaşkınlıklarından sırt üstü düşüp bayılırlar.

Ömürlerinde ilk defa dansa kalkanlar vardır ki «Ah eski günler»diye göğüs geçirirler; bar kızlariyle şaka eden yaşlılar görülür ki: «Bizden geçmiş ola kızım... Hani gazetelerde sakallı kadın resimleri var ya biz artık onlardanız» yolunda babayani şakalar ederler.

Sis bayramı gecelerine, bembeyaz ışıklar içinde göz yummak nasip olmadan geçtiği için «beyaz geceler»de diyebiliriz.

Ertesi sabah öğleye doğru eve dönüldüğü zaman Bayanlar kıyafetlerdeki perişanlığa, çehrelerdeki ziyafet sonu yorgunluğuna bakarak:

—Kıymetimizi bilin... Bak bir gecede rahatsız otel odalarında ne hale geliyorsunuz? Bari bir çorba pişirteyim de kendine gel... Şu sis hakikaten çok pis şey, derler.

*
* *

Bilmem fazla gevezelik mi ettim? Fakat Bayanlar emin olsunlar ki macera bukadarcıktan ibaret kalmış, biraz gülüp şakalaşmak ve içki içmekten başka hiç bir esaslı hadise geçmemiştir.

Perişan kıyafetine yorgun çehresine acıyan Bayanına:

— Hakkın var, insanın evi hiç bir yere benzemiyor... Demesi gayet doğru ve samimîdir. Dediğim gibi masum bir büyük çocuklar bayramı ki bütün zevkini insanda asıl olan hürriyet hayalinden ve mazi hasretinden alıyor.

Bayanlar sözlerime muhakkak inanmıyacaklar, kırdığım potu tamire çalıştığımı zannedecekler. Bu gibi hallerde kolayca akıllarına gelen şeyin evli denen dişi sökülmüş tasmalı kurt bozuntusu için ne kadar güç ve imkânsız bir şey olduğunu onlara anlatmak kabil değildir.

KARİKATÜR

— *Bu sokaktan gitmiyelim, çok karanlık ve tenha...*
— *Ne o... Soyulmaktan mı korkuyorsun? Çok paran var galiba...*
— *Hayır, bilâkis... Yankesiciye mahcup olacağız...*

Müzik konferansında

Yeni müzik üzerine verilmiş ağır başlı bir konferanstan sonra...

Elli yaşlarında orta boylu, kısık boynunu yakalığı içinde zorlukla çevirecek kadar şişman bir zat yanındaki gence konferans hakkındaki mütaleâsını söylüyordu:

— Hani doğrusu çok istifadeli şeyler anlattı: gayri eski alaturka şarkıları, gazelleri bırakıp alafranga şarkılar, gazeller söylemek lâzım olduğunu pek iyi isbat etti. Ancak bir noktayı pek iyi kavrıyamadım. Senin musikide ihtisasın vardır. Bana anlatıver.

Bu sözleri hürmetle dinliyen genç reverans yapar gibi hafifce eğilerek.

— Emredersiniz, dedi.

— Konferansçı yarım ses, çeyrek ses diye bir şeyler söyledi durdu. Ayıp değil amma anlamadım. Bu çeyrek ses ne demek oluyor? yani çok bağırmayıp sesini bir çeyrek elif miktarı mı çıkarmak?

Öteki hafifce gülümsiyerek:

— Hayır efendim, o değil, müsaade buyurursanız izah edeyim, dedi ve anlatmaya başladı.

Şişman zat kalın, fakat güve yemiş gibi ötesi berisi oyulmuş kaşlarını kaldırarak dikkatle dinliyor, bu teknik izahatı bir türlü anlıyamıyordu..

Nihayet: — Dur birader, dedi, yorulma, sen bana bir misal ile anlat daha iyi...

— Misal ile mi?

— Ha... Misal ile... Zahmet olmazsa bir çeyrek ses çıkarıver de işiteyim.

Kahveye giden talebe

Malûm olduğu üzere talebenin kahvede oturması yasak edildi.

Polis bu emri dinlemiyen talebeyi yakalıyor, mektep idareleri de şiddetli cezalar veriyor.

Bilmem doğru, bilmem uydurma, bir vaka naklettiler.

Geçenlerde bir mektep müdürü kahvede oturduğunu haber aldığı bir talebeyi odasına çağırtarak şiddetle çıkışmış.

— Sen devlet emrini hiçe mi sayıyorsun?

Çocuk saf bir tavırla gözlerini açmış:

— Ne olmuş efendim?

— Sen kahvede oturmuşsun. Görenler var.

— Ben saklamıyorum ki efendim.. Her zaman kahvede otururum.

Müdür bu itirafa büsbütün kızmış:

— Bak ağziyle de söylüyor, diye bağırmış.

Çocuk yine ayni tavırla:

— Elbette söylerim efendim... Bunda saklanacak ne var?

— Demek bana meydan okuyorsun?

— Kızmayın efendim... Bu benim hakkım.

- Çocuk bizi çıldırtmak mı istiyorsun? Bütün talebeye yasak olan şey senin nasıl hakkın olur. Sen müstesna mısın?

— Müstesnayım efendim.

— Ne dedin? Ne dedin?

— Müstesnayım efendim... İnanmazsanız künyeme de bakın... Ben kahvecinin oğluyum... Babamla benden başka kimsemiz yoktur... Kahvede oturur, kahvenin üstündeki odada yatarız.

Süslü kadın

Bir ecnebi gazetesinde okunmuştur: Son derece şık giyinmiş bir kadın İtalyan hududundan geçerken karşısında bir kara gömlekli peydah olmuş.

— Üstünde ipekli elbiseler, zengin kürkler; boynunda, kollarında parmaklarında mücevherler, yüzünde, gözlerinde, dudaklarında türlü türlü boyalar...

Sende hiç utanma yok mu? Biz Habeşistandaki büyük zaferimiz için bile bukadar masraf etmiyoruz.

Kadın hiç istifini bozmadan şu cevabı vermiş:

— İvi ediyorsunuz. Çünkü sizin zaferiniz bizimki kadar muhakkak değil.

Altın yüzük

Rivayet edildiğine göre Bay Musolini vatandaşların kendisine teslim ettikleri altın nikâh yüzüklerine şu kelimelerle teşekkür etmiş:

— Bugün bana getirdiğiniz bu nikâh yüzükleri halka olup düşmanın burnuna, zincir olup boğazına takılacaklardır. Bunların bir isimleri de «Esaret halkası» olmasına göre zaten şimdiye kadar da bundan başka bir işte kullanılmamışlardır.

Yenice sigarası ikramiyeleri

Baba — Gidi yumurcak... Her marifetten başka bir de sigara içmeye mi başladın? Demek sana verdiğim gündeliği tütüne veriyorsun ha...

Çocuk — Vallahi tütün için değil baba... Yenicelerden piyango çıkıyormuş da belki zengin oluruz diye...

***

— Sen her gün iki üç paket sigara içiyorsun... İçtiklerin de galiba yenice... Bari ikramiye çıktı mı?

— İkramiye çıkmıyor amma ara sıra aigaralar eksik çıkıyor... Anlaşılan kutuları çay semaverinin buğusuna tutup açarak ikramiyeleri arayan İranlı tütüncüler «fırsat bu fırsatdır» deyip bir de sigara tellendiriyorlar.

Papağan

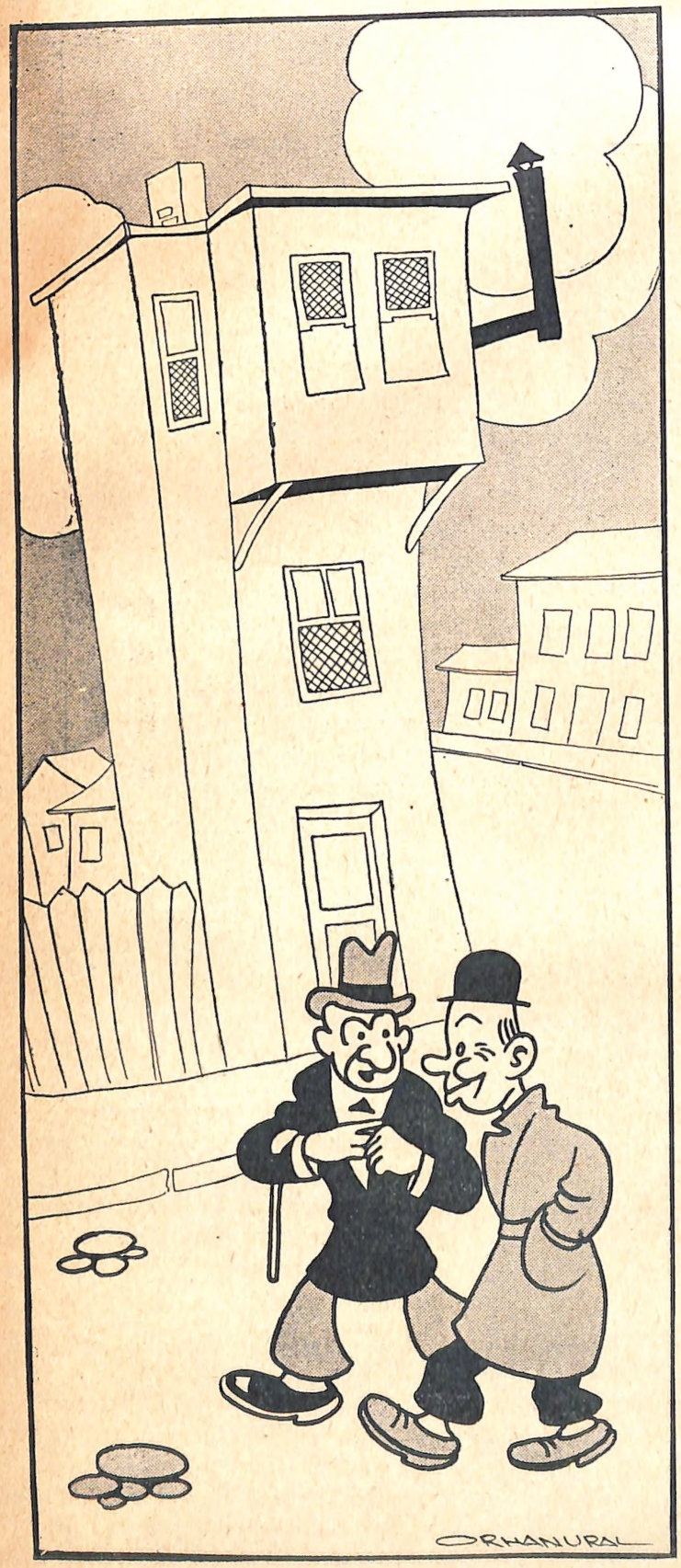

— Hafta tatilini nasıl geçirdin? İyi eğlenebildin mi?

— Bir dakika müsaade et, cüzdanıma sorayım!

Çıkar...

Salamona sordular:

— Hiç bir çıkarın olmadan, çıkarsız bir kızı veya kadını sevebilir misin ?

Salamon düşünmedi bile:

— Elbette, dedi, eğer böyle sevmekte çıkarım varsa severim!..

Yarı Şaka, Yarı Ciddî..

Şiir yazmak olsa da yemek, içmekten kolay
Güçleşti bugünlerde şaka, lâtife, alay...

Çünkü mevzuu boldur bizde şiir yazanın :
Kadın, çiçek, deniz, gök önündedir ozanın

Yazar beğendiğini bin bir mevzu içinden,
Okuyan bir akıllı bulur Hintten, ya Çinden.

Lâtifeye gelince ciddîleşir mesele,
Başlar gıdıklanmaya kimi alırsan ele.

Kalmamıştır cihanda şakaya darılmayan,
Hekim, mimar, mühendis, tüccar, esnaf, bay, bayan!

Lâtifeyi benzetsem tatlılıkta pastaya
Dokunamam çiçekle hattâ Falih Ataya.

Mahmut Esat Bozkurda yapmak istesem şaka
Kaşlarını çatarak karşıma çıkar «Aka»

Desem ki: "İşkencedir tramvay ahaliye!„
Derler: «Nasıl korkmadan çatıyorsun Valiye?»

Desem: «Yüksek tanırım üstad Yahya Kemali.»
Derler: «Kızar, duymasın bu sözü Hasan Âli »

Desem: «Behçet Kemalin şîri dünyaya lâzım.»
"Beni unuttun mu?» der Filorinalı Nâzım.

Otuz yaşında desem Nezihe Muhiddine,
Der ki: « On yıl yaşıma ilâve ettin yine!»

Kalemim sağa, sola sataşmak istedi mi
Siner hatırlayınca hemen Vedat Nedimi.

Yunus Nadi alınır güzeldir desem "Tan,, a,
Kurtulamam çıksam da «Cumhuriyet» den yana.

Bu şiiri okurken ben Sedat Simaviye
Ansızın döndü rengi kırmıziyken maviye.

Herkes rahatsız olur işte bir fıkra yazsam...
Ben rahatsız olurum, fakat, bunu yazmazsam!

ÇAMLIBEL

Düşüneyim

Birinin karısı ölmüştü. Merhumenin ailesi kocanın etrafını sardılar.

Biri:

— Aile hayatı söndü,.. Saadetin mahvoldu... dedi.

Koca şahadet parmağını salladı ve ağlıyarak:

— Evet, dedi, aile hayatı söndü... Saadetime gelince.. Acele etme, biraz düşüneyim!..

Lüküs Hayat! — *Vah vah! Oyun çok güzelmiş, keşke gelmeseydik! Kimsenin bize baktığı yok.*

Söz oyunları:

AKLA KARA

Dünyada her şeyin bir karşılığı, her karanın bir akı bulunmak mutlaka lâzımmış gibi insana öyle geliyor ki iyi şeylerle fenalar, iyi insanlarla kötüler dahi karşılıklı ve biribirine müsavi olsun! Fakat ne münasebet! Biraz düşününce her şeyin fenası iyisine okadar baskın çıkıyor ki şaşmamak ve korkmamak mümkün değildir.

Meselâ akıllı ve zeki bir adamın nekadar tersi bulunabileceğini hatırlayınız. Aklı başında insanın bin bir türlüsü olmaz ya. Haydi diyelim ki rabıtalı, düşünceli, müvazeneli, uyanık, zeyrek, keskin, ateşîn ve dahî filân diye nihayet sekiz, on derecesini ve çeşidini sayabildiniz, değil mi? Fakat bir defa da bunların tersini, yani akıldan yaya olanların türlüsünü ve sayısını gözönüne getiriniz: Deli, çılgın, kaçık, azgın, divane, mecnun, azılı, meczup, kızıl deli, zır deli, hınzır deli, zıpır, oynak, manyak, cin tutmuş, cinleri başında, perili, tahtası eksik olanlar.. Sonra akıl ve sinir hekimlerinin saydıkları çeşitler... Daha sonra zekâ ve akıl azlığının veya bozukluğunun hastalık şeklinde olmıyanları: Aptallar, budalalar ahmaklar, eblehler, avanaklar, alıklar, müvazenesizler, ölçüsüzler, sersemler, şaşkınlar, hımbıllar, sarsaklar, hebennekalar, safderunlar, bönler, kalın kafalılar, enayiler, hırbolar, bunaklar, vurdum duymazlar, hödükler, andavallılar. şapşallar... Vesaire... Vezaire..

Akıllı ile akılsızın bu, insana zihninden şüphe veren mukayesesinden sonra bir defa da doğru ile yalanı karşılaştırayım dedim.Doğruluğun kaç türlüsünü hatırlayabilirsiniz: Hakikat severlik, dürüstlük, halislik, iyi özlülük, açık sözlülük gibi beş, altı tanesi, değil mi? Lâkin bir de işin tersini düşünelim: Yalancılık, riyakârlık, şarlatanlık, şaklabanlık, hilekârlık, dolandırıcılık, gözbağcılık, düzenbazlık, temellûk, tabasbus (yani yaltaklanma ve köpeklenme), uydurma, kıvırma, düzme, yakıştırma, hulûs çakma, hoş görünme, oyalama, avutma, kandırma, atlatma, savsaklama, mübalâğa yani büyütme, habbeyi kubbe, pireyi deve yapma, ifrat, tefrit, tefahür, ığfal, tezvir, kurulma, övünme, böbürlenme, çalım satma, afı kesme, madik, martaval, kaşkariko, palavra, blöf ve nihayet bu sayabildiklerimizin gûya en hafif soyundan olan nezaket, teşrifat muaşeret, siyaset, sanat ve edebiyat..

Eh artık akıllının karşısında delinin ve budalanın bukadar çeşidi ve bolluğu olursa, doğruya karşılık da iğrinin bu derece türlüsü bulunursa ulu orta kalabalığa uymanın ne demek olacağını kestirebiliriz, hele gün ortasında fenerle dolaşmanın manasını daha iyi kavrarız.

Kıvılcım

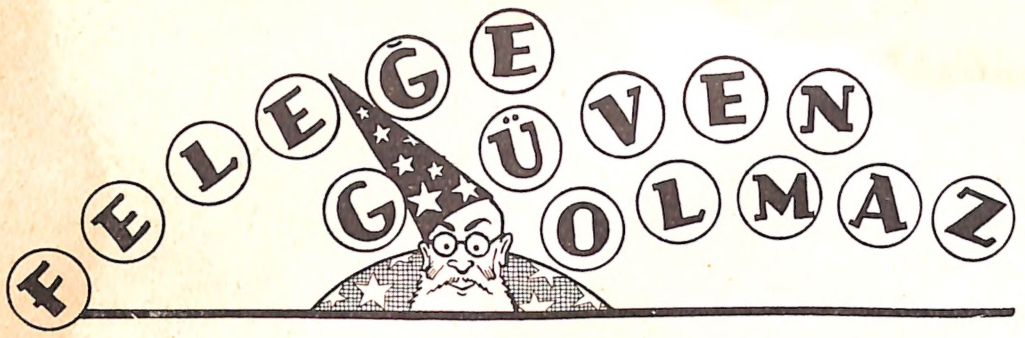

Dalkavuklara Nasihatler

Kârlı zanaatlar arasında sayılması lâzım gelen dalkavukluğun neden kazanç vergisi kanununda adı geçmez, bilmem.

Dalkavukluk yüzde beş yüz kâr bırakan, hattâ silâh ticaretinden fazla avantası olan bir iştir. Hiç bir maliye meraklısının gözüne ilişmemişmi acaba? Yalnız dalkavukluğun güç tarafları vardır. Şimdi size onu anlatacağım. Her şeyden evvel dalkavuğun dalkavukluk ettiği belli olmamalıdır. Halbuki rastgeldiğim dalkavukların yüzde doksan dokuzu dalkavuğum diye bağırır, hatta iftihar eder. Her şeyde olduğu gibi dalkavuklukta da mütevazı olmalıyız. Kaldı ki dalkavukluğu suiniyet sahibi bazı ahlâkcılar (kâse yalayıcılık) diye tarif etmişlerdir. Bunun doğru olduğunu isbat edecek hareketlerden uzak olmalıyız.

Ben usta dalkavuklar tanırım. Eteğini peçete yaptığı adamın arkasından ağzına geleni söyler. Bu biraz tehlikelidir. Yerin kulağı vardır. Bir kere gözden düşüldü mü, eskiden hoşa giden bütün şaklabanlıklar sinire dokunmıya başlar.

Size bir ufak dalkavuk fıkrası yazayı .

Bir zengin adam, dalkavuğu ile birlikte yemek yiyormuş. [Eskiden dalkavukluk başı başına bir memuriyet, bir iş idi. Şimdiki gibi her şubeye serpilmiş (yarı amatör—Marron)degildi.] Evet velinimet ile dalkavuk yemek yerlerken sofraya patlıcan gelmiş. Velinimet patlıcanı tatdıktan sonra demiş ki:

— Şu patlıcan lezzetli sebzedir. Tadına doyum olmaz. Hemen dalkavuk atılmış:

— Şüphesiz efendim. Fevkalâde lezzetli sebzedir. Sebzelerin adeta şahıdır.

Zengin devam etmiş:

— Lâkin hazmı biraz ağırdır. Mideye dokunur.

Dalkavuk hemen patlıcana olan teveccühünü değiştirmiş:

— Evet efendimiz. Pek ağırdır. Kulunuz da hazmedemem.

Zengin biraz sonra:

— Yalnız çeşnisi emsalsizdir doğrusu. On sekiz türlü yemeği olur. Nefis şeydir. Deyince dalkavuk bu sefer :

— Ha! Evet efendimiz, o cihetten hakikaten emsalsizdir. Bendeniz yirmi bir türlü yemeğini bilirim. Hiç bir sebze onun kadar çeşnili değildir, demiş.

Zengin bir kaç saniye sonra:

— İyi amma patlıcanın da hiç bir gıdası yoktur.Beyhude miyde doldurmaktan başka neye yarar. Fikrinde bulunmuş.

Dalkavuk da hemen bu fikre iltihak etmiş:

— Orası öyledir efendim. Zerre kadar faydası yoktur. İçinde ne vitamin vardır ne de...

Zengin artık dayanamamış:

— Ulan kerata, demiş. Dört dakikada dört defa fıkrini değiştirdin. Şu patlıcana iyi dedim, iyi dedin. Kötü dedim, kö,ü dedin. Senin hiç şahsî fikrin yok mu patlıcan hakkında.

Dalkavuk hemen cevap vermiş:

— Efendimiz, bendeniz patlıcanın değil, zatıâlinizin dalkavuğuyum. Ben vazifemi bilirim.

Bu cevap zeki bir cevaptır. Lâkin herkese göre değil. Adam var ki bukadar oynak ve çevik dalkavuktan hazmetmez.O zaman o gibiler önünde patlıcana dalkavukluk eder, görünmeli, bazısı var ki, patlıcana dalkavukluk edildiğinden hazzetmez. O vakit de velinimete dalkavukluk eder görünmeli ve böylece insan gününü gün etmelidir. Ne çare? Ar günü değil, kâr günü.

B. Felek

Gök yüzünde bir konuşma:

— O hayatını bir zindan azabı içinde geçirdi, Allah dünyada çekdiklerini kâfi gördü ve bütün günahlarını affetti.

— Büyük bir hastalığa mı tutulmuştu?.

— Hayır... Hayır... On katlı kübik bir apartımanda yaşıyordu!...

Mehmet Emin'in defterinden:

Sazdan bir avaz

— 1 —

Elli yıldır Altayların türküsünü çağırdım,
Bangır bangır bağırdım.
Homer oldum, saz elimde dört bucağı dolaştım.
Çoban oldum, yol açarak dağ başına ulaştım.
Hani benim çığırım?
Kuzum, keçim, sığırım?

— 2 —

Parmak parmak bala benzer şi're âhenk getirdim,
Getirdiğim balı yine kendim y dim, bitirdim.
Kazan. Kırım, Hive, Tibet feryadıma ses verdi.
Gönlü yufka yurtdaşlarım dayanamaz kes derdi.
Tayfun oldum gürüldedim, meltem gibi esmedim.
Kes dediler, kesmedim.

— 3 —

Virjil, Dante, Milton, Hügo, Şekispir
Himalâya, Kanşoncünka, Vezüv, Etna gibidir.
Yurdum için diledim ki onlar gibi dağ olsam.
Beş bin sene sağ olsam
Ben çaldıkça uyan diye sazımı
Haykırdıkça gümbür gümbür yazımı
Bizim haylaz çocuklar
Ne hikmetse uyuklar...

Mehmet Emin

Kopya eden : Cımbız

20 inci asrın kolaylıkları :

— O... ne şık mendilin var !..

— Mendil değil azizim, karımın balo elbisesi..... lekeciye götürüyorum !...

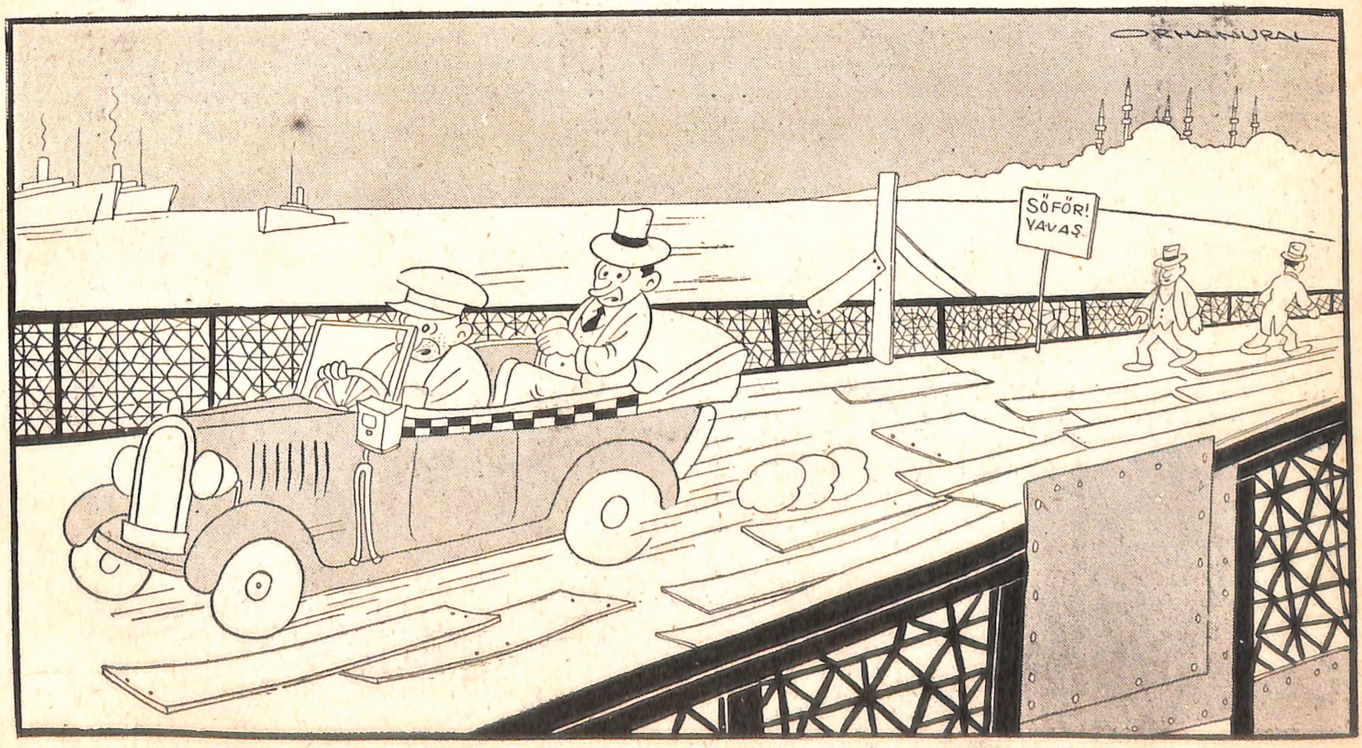

Müşteri : — Bu eski köprüden geçireceğini bilseydim otomobile binmeden evvel vasiyetimi yazardım !

DÜGÜN HA

DÜN

ZIRLIKLARI

BUGÜN

Ressam ŞEVKET DAĞ ile karşı karşıya

Konya saylavı, meşhur ressam Şevket Dağı görmek için sandalla Rumelihisarın daki yalısına gittim. Üstat, rıhtımın üstüne koltuğunu, koltuğa dolgun vücudunu yerleştirmiş, serin Boğaz rüzgârına arkasını dönmüş, elinde bir olta, balık avlıyordu. Beni görür görmez:

— Hoş geldin, evlât, dedi, seni yemeğe alıkoymak isterdim amma talihin yokmuş! Tek lüfer çıkmadı!

İçeriye el çırparak: « iki kahve! » diye seslendi. Bir iskemleye iliştim. Soğuktan çenelerim birbirine vururken kahveler geldi. Şevket Dağ, cebinden bır limon çıkararak kahvesine sıktı:

— Seninkine de sıkayım, dedi, antiseptiktir... Bu yüzden şimdiye kadar hiç tifoya yakalanmadım. Her yemeğe limon sıkarım...

Ben hayretle: «Teşekkür ederim, üstat, tifo aşısı oldum!» diye paketimden bir sigara aldım, yakmağa vakit kalmadan: «Koy onu cebine, dedi, sıhhatine dokunur.»Sonra, devam etti:

— Saylav olduğum için milletin sıhhatini, afiyetini düşünmek vazifemdir.

— Saylav seçilmenizden memnun musunuz?

— Bunu da laf olsun diyemi sordun, evlât? Seçilip de memnun olmıyan akıllıyı gösterde, şunun bir tablosunu yapıp Mazhar Osmana hediye edeyim!

— Önümüzdeki seneye ait programınız var mı?

— Bu baharda ilk işim (Yalının cephesindeki alçı ile yapılmış kocaman paletle fırçayı göstererek) bunu kaldırıp yerine demirden altı ok yaptırmak olacaktır.

— Sonra?

— Hatırı sayılır saylav dostlarımın yağlı boya resimlerini yapıp kendilerine hediye edeceğini, bu suretle her seçimde onlara kendimi hatırlatmış olacağım. Ne dersin?

— Güzel düşünce... Yalnız, çok resim yapmak lâzım gelmez mi ?

— Ne münasebet! Üç, nihayet dört resim yetişir...

— İntihap edildiğiniz yeri gezdiniz mi?

— Gezdim, fakat umduğum kadar ilerlemiş bulmadım. Meselâ, midye dolmasını bilmiyorlar, uskumru pilâkisinden haberleri yok! Bir daha gittiğim zaman bunlara dair konferanslar tertip edeceğim.

Üstat ressam tatlı tatlı anlatırken birdenbire iri vücudundan umulmayan çeviklikle koltuğundan fırladı:

— Aman, bana müsaade... Hemen kaçmağa mecburum!

Neden ?

Eliyle uzaktan geçen büyük bir yolcu vapurunu göstererek:

— Çallı İbrahim bu vapurla Rusyadan dönüyor da, dedi, beni görmesin!

— Görürse ne olur?

— Ne olur da söz mü? Bizim eve, oldum bittim, içki girmemiştir... Çallı beni gürür de otomobile atlayıp burava gelirse...

— Eve içki sokmazsınız!

— Zaten onun kendisi alkol şişesi... Dostumu kapıdan çeviremem ya!

Güve

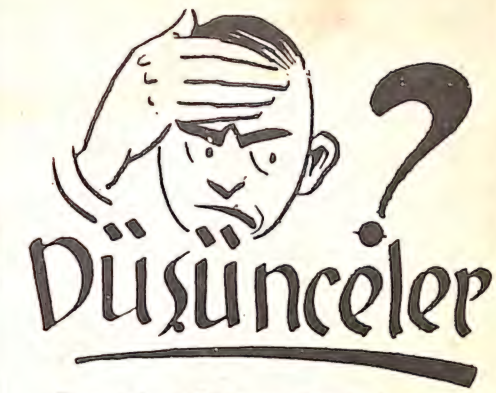

Düşünceler

Gazetelerin bir vazifesi de, tıramvayda ayakta duran bir kadına yer vermemesi için erkeğe paravana vazifesi görmesidir.

***

Bir kadına: 14 yaşına kadar iyi ana ile iyi baba— 14 yaşından 40 yaşına kadar güzellik — 40 yaşından altmışına kadar zekâ — 60 yaşından sonra bol para lâzımdır.

***

Dikkat ettiniz mi, sakallı genç kalmadı amma, bıyıklı kadın çok var!..

***

Kılıbık için en güzel kadın karısı; çapkın için her kadın; sevdalı için sevdiği kadındır.

***

İpincecik vücudu, bembeyaz gömlekleriyle sigaralar bugünün kadınlarına benzemiyor mu?..

***

Çakmak bu asrın terbiye örneğidir. Dokundunuz mu hemen kasketini çıkarır!..

***

«Sözü kısa keseceğim...» diye söze başlıyanlar en az bir saat konuşurlar!..

Filozof

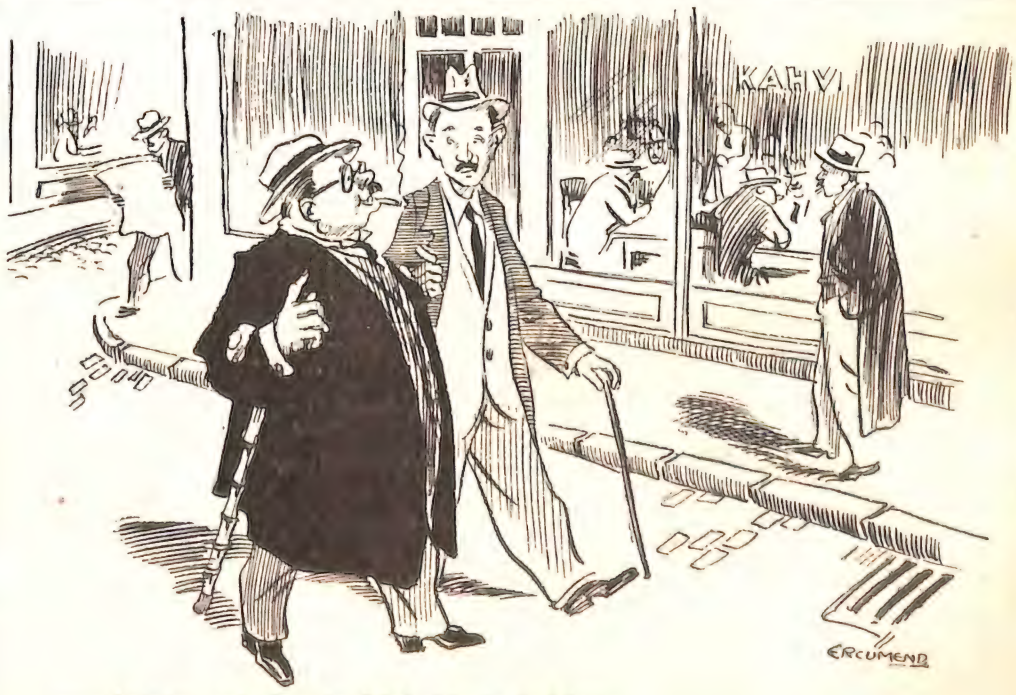

— *Azizim, yüzde yüz kârlı bir iş buldum.*
— *Ne o, köpek kasaplığı mı yapacaksın ?*
— *Hayır, bir kahvehane açacağım.*

—*Sarayburnu ile Üsküdar yakasını birleştirecek köprünün inşası için vesaiti nakliye ücretlerine bir kuruş zammedilecekmiş.*

— *O zaman bu iki yaka birleşecek amma, bizim iki yakamız bir araya gelmiyecek korkarım.*

Tarikte Mizah

Bundan tamam 255 yıl önce ölen Evliya Çelebinin adını bilmeyen yoktur amma henüz dokuz büyük cildi basılmış olan o kocaman seyahatnamesini okuyan da pek azdır. Buraya onun seyahat hikâyelerinden birini kendi diliyle yazıyoruz:

Sergüzeşti hakir Evliya Çelebi

Çalı Kavak nam kariyede cümle hüddamlarımız (hizmetçilerimiz) ile bir kefere hanesine mihman olup bir hücrede ateş kenarında safayı hatır ile dururken anı gördüm: Kapudan içeru bir acuzei bedlika (bir çirkin koca karı) girip bi perva ateş başına oturdu. Hüddamlardan sual ettim. Biz girdiğini görmedik dediler. Badehu bu acuzenin yanına yedi nefer subyanı nareside(küçük çocuklar) gelip cevanibi erbaasına cem olup (dört tarafına toplanıp) çığıl çığıl söyleşip ateşin başını ihâta ettiler. Hakire asla yer komadılar. Bu bir garip temaşadır deyu geriden seyredüp nısfülleyl (gece yarısı) oldukta anı gördüm: Ol acuze karı kapıyı açıp ocaktan bir avuç kül alıp bir tarafına sürüp elinde kalan küle bir efsun okuyup ocak başında olan yedi nefer oğlan ve kızların üzerlerine saçıp yedisi de birer piliç olup civ civ demeğe başladılar. Ol külden kendi başına dahi saçıp bir büyük kuluçka tavuk olup gıt gıdak diyerek kapıdan taşra çıkıp ardı sıra piliçler dahi civ civ diyerek gidince ol zaman can hevliyle feryad edip gullâmlar (köleler) habde (uykuda) imiş. Bidar olup (uyanıp) geldikte burnumdan kan boşanıp «bre bu ne haldir? taşra çıkın, görün dedim. Taşra çıktılar. Gördüler ki ol cadı ile piliçler gezdiğinde atlar boşanıp biribirlerini helâk ediyorlar. Köyden reayalar (hırıstiyanlar) agâh olup (öğrenip) gelip atları bağladılar. Ol cadu piliçler ile birlikte bir canibe gidip gullâmımın manzuru olduğu üzre bir kefere aletini çıkarıp ol tavukların üzerine serpe serpe su attıkta tekrar piliçler âdem (adam) olup ol kefere acuze ve evlâdını döğe döğe bir canibe götürmüş. Ardı sıra gözetmişler. Ol gittiği yer kenisa(kilise) imiş. Ol kefere acuzeyi papasa verip okuyarak papas ol acuzeyi hepsetmiş. Ferdası (ertesi gün) ol kefereyi çağırıp sual ettik. Hande ederek(gülerek) sultanım ol karı başka soydur. Kış gecelerinde yılda bir kere azgın olurdu amma bu yıl tavuk oldu. Kimseye zararı yoktur dedi. İşte bu hakir Çalı Kavakta bu temaşaya duş olup aklım başımdan gideyazdı. Allahümme âfina (yani Allah hepimizi affetsin.»

Besbelli Evliya Çelebi bu olmıyaca masalı kıvırdığı için sözünü Allahtan af diliyerek bitiriyor.

KARİKATÜR

Türkiyenin en güzel mizah gazetesi olduğunu isbat etti. KARİKATÜR ün kolleksiyonunu toplayınız. Size şimdiye kadar görülmemiş nefasete ciltler hazırlıyoruz.

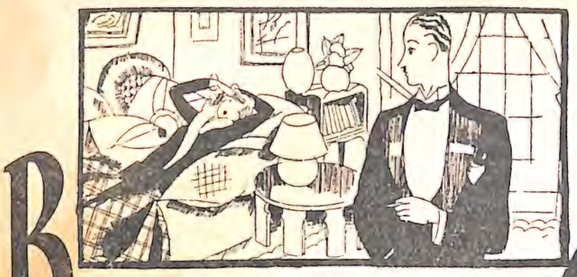

BEN VE KARIM!

Bir karım var ki onu sevmekten de korkarım,
Sizin de böyle midir eşleriniz, dostlarım?
Ben ne yapsam her zaman aksine mana verir,
Ben ne desem mutlaka tersine anlar karım!

Nekadar gün var dive hesaplarken maaşa
Rastlarım Beyoğlunda tanıdığım bir başa.
Bir kadeh içkisini içer eve gelirim,
Karım sanır ziyafet verdim on arkadaşa!

Ben telâşla koşarım hergün öte beriye
Bir tanıdıktan ödünç para bulayım dive.
O akşam elim bom boş dönünce karım sanır
Bütün paramla aldım metresime hediye!

Kâh vapurda karşıma ince bir fidan çıkar,
Ayağıma basınca dudağımdan kan çıkar.
Eğer can acısiyle ansızın ah edersem
Karım sanır içimden aşk tüter, hicran çıkar!

Bir çare bulmak için düştüğüm yoksul hale
Zaman zaman dalarım uzak bir ihtimale.
Karım düşündüğümü görünce derin derin
Sanır ki metresimi başlıyorum hayale!

Harama yan bakmadım geldim de bu yaşıma,
Bir türlü anlatamam bunu can yoldaşıma.
Ey Tanrı, ya aklını başına getir onun,
Yahut aklındakini getir benim başıma!

Çamdeviren

— *Bulut olduk değil mi ?*
— *Ne gezer, daha yerdeyiz !...*

Mahkemede :

— Sen arkadaşını pencereden aşağıya atmakla maznunsun :

— Yalandır Bay hâkim, arkadaşımla aramızda ufak bir anlaşamamazlık oldu. Onu kıravatından tutarak pencereden aşağıya sarkıttım. Arkadaşım birdenbire:

— Beni bırakmazsan polis çağırırım!! der demez, salıverdim yakasını! Kabahat bende mi?..

Pis

Bir gün kahvede oturan Debreli Memoya:
— Sivri dizi olan kadın büyücüdür, dediler.
Memo evine gitti, karısına :
— Bana dizlerini göster, dedi.
Karısı pek şaştı:
— Yahu, yirmi senelik karınım, bugün mü dizimi görmek istiyorsun.
— Göster mori.
Kadın dizlerini açtı, Memo baktı:
— Büyücü değilsin amma, pissin! dedi.

Portreler

NEZİHE MUHİDDİN

Şair mahbubuna bakmış, bakmış da: Kız mısın, oğlan mısın kâfir? demiş.. Ben de şu resme, şu şimdi sizin gördüğünüz resme baktım baktım da: Er misin, hatun musun kâfir! dedim. Dilim kaydı, diyiverdim bunu... Nasıl demeyim ki Nezihe Muhiddin Bayanın resmini değil, kendini de görenler, bir bakışta cinsiyetini kestiremezler. Duruşu erkek, konuşuşu erkek, yürüyüşü erkektir. Kadınlığı çenesinin kuvvetinde, hemcinslerini çekiştirmekte duvduğu zevkdedir.

Filorinalı Nâzımın derdi şiir, İ. Galip Ercanın derdi jübile, Nezihe Muhiddinin derdi de kadındır.

Çok konuşmasını, uzun söylemesini sevmez. Odava girer, oturmaz:

— Duracak değilim, şöyle ilişeyim! der.

Ve dediği gibi yapar. Masanın bir kenarına ilişir ve tam üç buçuk saat elli iki dakika, kırk saniye anlatır.

Ne mi anlatır? Bunu sormayın. Ne anlatmaz diyin...

Nezihe Muhiddin psikologdur. Konuşduğu zaman dinliyenlerin sıkıldıklarını anlar. Eğer muhatapları erkekse kadınlık namına onlardan hınç almak için konuşur. Eğer muhatapları kadınsa, erkeklik namına onlardan öc almak için konuşur.

Nezihe Muhiddin ediptir. Halide nin Edip ismini kendinden çaldığını söyler. Edip Serdengeçtiyi kıskanır. Edebin kendisinden öğrenileceğini iddia eder.

Nezihe Muhiddin şairdir. Öylesine şairdir, ki Filorinalı Nâzımla baş başa verirse, piyasada defter ve kâğıt buhranı başgösterir, mısralarını yazacak yer bulamazlardı.

Nezihe Muhiddin romancıdır. Romanları tıpkı Debreli Hasanın tarlalarına Meşhedinin çiftliklerine benzer... Sonu gelmez.

Yalnız muhakkak olan bir kuvveti varsa o da birlik idaresidir. Bir Kadınlar Birliği kurdu... Nankörlük ettiler, kendisini Birlikten attılar.. O gittikten sonra ne oldu?.. Birlik dağıldı. Evet, Nezihe Muhiddin çekildikten sekiz sene dokuz ay sonra Kadınlar Birliği kendi kendini feshetti. O iştirâk etmedi de, Beynelmilel Kadınlar kongresi İstanbulda toplandı ve o artık kadınlık işleriyle meşgul olmayınca, kadınlara saylavlık hakkı verildi. O, bunlara çok memnundur. Saylavlığa namzetliğini koydu:

— Bu işin ilk temelini ben attım! dedi.

İntihap olunamadı. Şimdi de olunanlara:

— Daha beter olsunlar! diyor.

Fırça

Hikâye

Ankarada, İstanbul kahvesinin şu köşesinde oturan...

Kırk yıllık karısıyle Ankaraya yerleşeliden beri İstanbula ayak basmamıştı. En büyük eğlencesi, işinden çıktıktan sonra Ankara kıraathanesinde gazeteleri okuyup caddeyi seyretmek; en büyük derdi de akşam eve girer girmez karısının dedikodularını dinlemek...

. . . Günlerden bir gün işi çıktı. İstanbula gidecek, bir hafta kalacaktı. Karısı:

— Hangi otele ineceğini şimdiden bilemezsin, ben sana her gün mektup yazar, postrestant yollarım, Büyük Postaneden ister alırsın, dedi.

Her gün bir mektup!.. Karısı ne bulup da yazacaktı?.. Akla evvelâ bu sual gelirse de, sonra gelmez. Bay Ahmedin karısı gibi, ayak üstü kırk yalan kıvırıp, doksan dokuz dedikodu yapan kadın elbette ki yazacak çok şey bulurdu.

Ahmet İstanbula geldi. Ertesi günü postaya uğradı. Postrestant dairesine gitti:

— Ahmet namına mektup var mı?

Siyah prostelâlı küçük Bayan gözlere baktı. İnce, zarif, pembe bir zarf uzattı.

Bay Ahmet şaşalıyarak zarfı aldı. Kırk yıllık karısı ona böyle zarif, pembe bir zarfla mektup yazamazdı. Yazı da karısının yazısı değildi... Fakat Bay Ahmet mahcup bir adamdır. Ses çıkaramadı... Sallana sallana postaneden çıktı, hemen bir kahveye girdi. Zarfı açtı. Okumağa başladı:

«Gönlümün sultanı Ahmetciğim!..»

Ahmedin yüreği heyecandan ağzına gelecekti. Ona ömründe hiç kimse, bu yaşa kadar böyle bir söz söylememişti.Zarfın mührüne göz attı. Eskişehirden geliyordu. Başka bir Ahmede yazılmıştı. Bir yanlışlıktı bu, tatlı bir yanlışlıktı.

Mektubu okumağa devam etti.. Ateşli bir aşk mektubu idi. Her satırında canım, ruhum, bir tanem kelimeleri geçiyordu.

Bay Ahmet mektubu bir daha, bir daha, bir daha okudu. Sonra derin bir düşünceye daldı. Kırk yıllık hayatını, boş geçen ömrünü, ev süpürmekle, bulaşık yıkamaktan başka hiç bir işe yaramıyan, yalan söyleyip, önüne geleni çekiştirmekten başka söz bilmiyen karısını düşündü, ömrü boş yere geçip gitmişti. Artık yenilemeye de imkân yoktu...

Aşk mektubunu bağrına bastırdı, oteline gitti, zarfı cebine koydu uyudu, tatlı rüyalar gördü.

Ertesi günü gine postaneye gitti, yine eline pembe bir zarf verdiler. Yanlışlığı yine tashih etmedi. Kahveye girdi, ikinci aşk mektubunu da okudu, tekrar tekrar okudu.

Bir hafta bu hal devam etti, Eskişehirden, meçhul bir maşukanın, meçhul Ahmede yazdığı aşk mektuplarını, sanki kendisine imiş gibi, o sevilen Ahmet kendisiymiş hulyasına kapılarak okudu...

***

Bir hafta sonra Ankaraya döndü. Karısı sordu:

— Mektuplarımı aldın mı?

— Aldım karıcığım.

— İstediklerimi getirdin mi?

Bay Ahmet kendini çuk topladı:

— Sorma karıcığım, hepsini aldım, bir valize yerleştirdim, aksi gibi valizi yolda kaybettim..

Karısı bu yalanı yuttu..

Artık Bay Ahmedin hayatı her zamanki gibi durgun ve yeknasak geçmiyor. Artık akşamları, Ankara kahvesinin şu köşesinde oturan birinin mektup okuduğunu görüyorlar. Bu aşk mektuplarını okuyan Bay Ahmettir.

Kulağı Delik

Vah vah! ne büyük felâket!...

— *Geçmiş olsun, ne oldu böyle birdenbire ?..*

— *Sormayın! Jon Jilbert'in ölümünü haber alır almaz şrak diye düşdü bayıldı!*

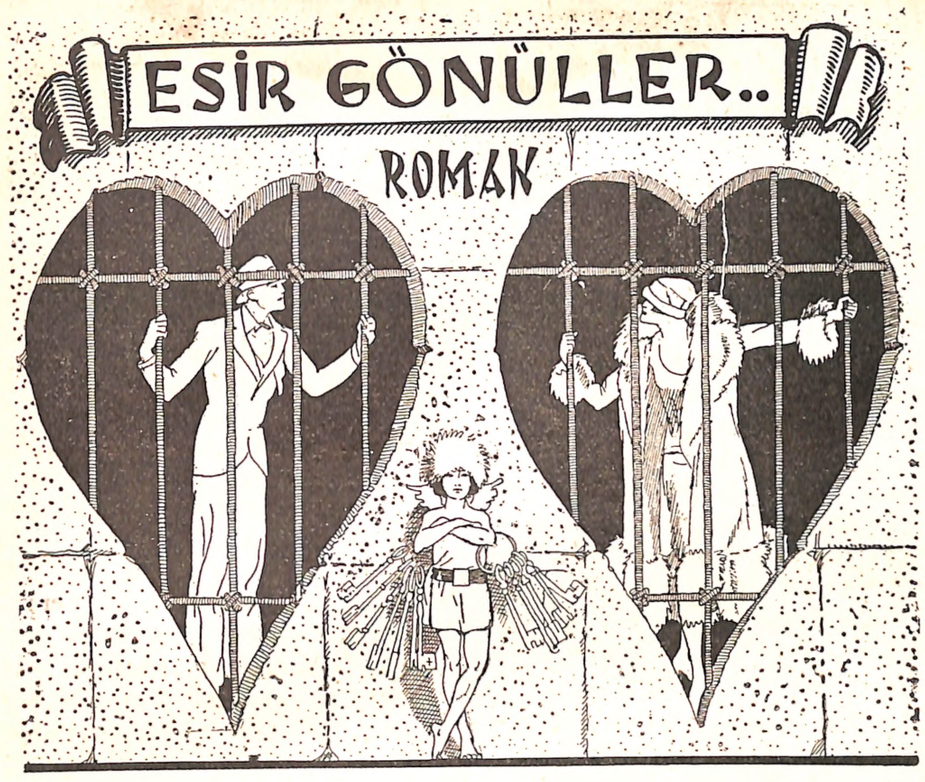

— 5 —

Yazan : **Kaptıkaçtı**

— Eyvah!.. Yazık bana.. Vah bana!.. Baylar, sormayın... Şu dakikada beynimin içi, demir tekerlekli arabaların tangırdadığı İstanbul sokakları gibi güm güm ötüyor. Şu göz yaşlarıma bakın.. Sütcülerin terkoslu sütleri gibi bulanık akıyor. Artık benden hayır beklemeyin. Bütün vücudum Unkapanı köprüsünün haraplığı gibi tamir edilemez bir halde dağınık ve perişan!..

***

Hayırsız Adadaki Dünya Cennetinin müessisi Bay Tosun Kudret davayı kazanmıştı. Mahkeme Bayan Tosun Kudret hakkında boşanma kararı vermişti. O gün Dünya Cenneti sanki matem rengine bürünmüştü. Bütün gözler her şeyi simsiyah, her yeri kap karanlık görüyordu.

Ebedî saadet!. Bu, Dünya Cennetinde ebedî bir efsane olmuştu artık. Bay Tosun Kudret, Dünya Cennetinde kurulmuş olan hastanenin ilk hastası olarak asabiye pavyonunun 1 numaralı yatağına yatırıldı.Bütün sinirleri Yeni Cami saatinin kırk yıllık köhne zembereği gibi boşanmıştı. Beyni ve bütün damarları hastalanmıştı. Kanı, idrarı tahlil edildi, İstanbuldan mütehassıs doktorlar getirildi. Bay Mazhar Osmanın başkanlığı altında otuz asabiye doktoru uzun bir konsültasyon yaptılar. Neticede. Bay Tosun Kudretin erken bunama ile müterafik daülmerak illetine tutulduğu neticesine vardılar.

Artık tedavi başlamıştı. Bay Tosun kırk yedi gün yatakta kaldı, hiç kıpırdamadı.Hastaltk neticesi gıdasızlıktan okadar zayıflamıştı ki ilkmektepdeki fakir çocuklardan daha halsiz bir durumda idi. Zavallının benzi sap sarı idi. Kırk yedi gün sonra ilk defa olarak hafifce doğruldu, biraz sonrada hasta bakıcılar tarafından gezmeğe çıkarıldı. Ebedî Saadet softası yavaş yavaş konuşmaya da başlamıştı:

— Beynim!.. beynim çok fena.

Ve uzun süren bir öksürük nöbetinden sonra ilâve ediyordu:

— Beynim sarsılıyor. Kafamın içi İstanbul tıramvaylarından daha kalabalık.

Birkaç gün böyle geçti. Bay Tosun Kudret iyileşiyordu.Artık bacaklarının kaybolan dermanının birazını kazanmıştı. Hafif gıdalar yiyor, günde bir saat kadar geziyordu.

***

Dünya cenneti müessisinin, ebedi saadet hayalcisinin hastalığı epeyce geçmişti. Nekahat günlerini geçiriyordu. Evindeki calışma odasında ziyaretçiler kabulüne başlamıştı. Aradan bir hafta daha geçince güneşli bir havada Dünya Cennetinin parkında, bu cennetin bütün sakinlerinin iştirâkile büyük bir toplantı yapıldı. Bu toplantıya Bay Tosun Kudret başkanlık ediyordu. Dünya Cenneti sakinlerinden altmrş bir kişi tarafından verilen bir takrir üzerine yapılmış olan bu toplantıda üç mühim mesele müzakere edilecekti.

Bay Tosun Kudret söz alarak şu takriri okudu:

1—Cennetimizin bizi saadete ulaşdırmak için kurulan şirazesini bozmaya yeltenen saadet katillerine nefretimizi alenen bağırmalıyız.

2— Cennetimizde yeni bir hayat nizamı kurmalıyız.

3— Ebedî saadet yolunda bütün engelleri yıkmak için yeniden ant içmeliyiz.

Bundan sonra müzakereler münakaşalar, mütalealar aldı, yürüdü. Bayanlar ve Baylar. Birbiri arkasına söz aldılar. Hatipler söylevler verdiler. Blkışlar yaşalar, bazan gürültülü homoıtular birbirini kovaladı. Fakat netice boş çıktı. Daha doğrusu hiç bir karar verilemedi. En sonra söz alan Bay Tosun Kudret dedi ki:

«Vakıt çok gecikti. İleri sürülen tedbirlerden hiç biri üzerinde fikir beraberliği kuramadık. İşi bana bırakın. En kestirme çareyi yirmi dört saat içinde hazırlar size bildiririm »

Bu teklif:

— Muvafık!

— Çok muvafık!

— Güzel!

— Mükemmel!

Sedalariyle karşılanarak kabul edildi.

***

Ertesi gün herkesi şaşırtan bir şayia yıldırım çakışiyle ortalığa yayılıverdi. Dünya Cennetinin artık ebedî saadetten ümitleri kırılan sakinleri bu şayianın hakikat olduğunu anla. yınca sap sarı kesildiler. Herkes susuyor, herkes şaşkın şaşkın biribirine bakıyordu. Bütün gözlerde imdat arayan bir korku bulantısı vardı. Ve Çünkü:

— Bay Tosun Kudret gece yarısı bir motöre atlıyarak Dünya Cennetinden kaçmıştı.

Nereye gitmişti o ? Acaba şimdi ne yapıyordu?

Ve herkes kendi kendine soruyordu :

— Biz ne olacağız!..

Bir saat kadar sonra İstanbuldan gelen bir yolcu, Dünya Cennetinin ümitsiz sakinlerine Bay Tosunun şu kısa mektubunu getirmişti :

— Sonu gelecek sayıda —

Ankara caddesi Letafet basımevi

SALON ve SOFRA Dedikoduları

Ediyor

Bir aralık yanındakine eğildi de:

— Görüyorum, dedi, sen de karına söz şöylemiye cesaret edemiyorsun?

Öteki kaşlarını çattı :

— Ederim, dedi, ederim amma içimden!..-

Rahat

Salonun öbür ucunda, etrafına erkekleri toplamış olan genç bir dulu gösterdi:

— Kocası öldü, kurtuldu. Rahat etmiştir adam ..

— Cennette midir dersin?..

— Hayır cehennemdedir amma, yine rahattır!.,

Cinnet

Bir bekârla bir evli arasında:

— Azizim, delilik ayrılığa kâfi sebep midir?

— Hayır evlenmiye kâfi sebeptir!..

Yapacağı

Salonun bir köşesinde, palmiyelerin arkasında oturmuşlardı.

Bay Bayana sokuldu:

— Şimdi sizi tutup öpsem ne yaparsınız?

— Hemen babama bağırırım, sizi: «İşte damadın!»diye takdim ederim.

Okuyucularımıza

Bazı meraklı okuyucularımız Karikatürdeki yazıların altında bulunan müstaar isimlerin kimlere ait olduğunu soruyorlar. Türkiyenin en mükemmel mizah gazetesi olmak iddası ile ortaya atılan ve en meşhur karikatüristlerin devamlı muavenetini temin eden (Karikatür) yazı cihetini tabiatile ihmal edemezdi. Meraklı okuyucularımızın arzularını yerine getirmek için (Karikatür) ün devamlı yazı arkadaşlarının isimlerini neşrediyoruz:

Reşat Nuri, İbrahim Alâettin, Faruk Nafiz, Felek Burhaneddin, Hüseyin Suat, Selâmi İzzet, Osman Cemal Necdet Rüştü, Sezai Atillâ, Tahir Şükrü.

— Liman Şirketinde, ıslahat yapılacakmış..
— Ay, orası zaten süt liman değil miydi?..

Üniversitede Dönenler

Gazeteler yazıyor ki Üniversitede iki sene dönen gençlere bir yıl daha okumak için müsaade verilecekmiş.

Bu hesaba göre acelesi olmıyanlar huhuk tahsilini on iki, hekimliği de on beş senede tamamlıyacaklar demektir. Bu pişkin ve emekli gençleri, diploma aldıktan sonra, ihtiyarlamıya yaklaşacakları için, sabırlarına ve devamlarına hürmet ederek avukat veya hekim olduktan sonra derhal ikramiyelerini verip tekaüt etmek de hatıra gelebilir ve galiba meslek namına daha hayırlı olur.

Eski zamanlarda da yüksek mekteplerde daima böyle emekli talebe bulunurdu. Merhum Mazhar paşanın hatıralarına göre vaktiyle tibhane denen hekimlik mektebinde her sınıfta altı, yedi sene dinlenen talebe bulunurmuş. Bunların arasında evli, barklı olanlar varmış ki mektepte satıcılık yaparak evlerindeki ailelerini beslerlermiş. Aralarında Cavcav Ahmet, Şah İsmail, Ördek Ramazan gibi meşhur tipler mektepte macun, elma, armut, limonata, kalem kâğıt gibi şeyleri küçüklere bazan da zorla satarlarmış. Meselâ geceleyin yatakhanede macuncu elindeki demirleri şakırdatarak macun! diye bağırır, küçük talebeden biri kazara kalkıp bakacak olursa değneğe derhal biraz macun bulayıp uzatırmış. Macunu alıp yemezse dayağı yiyeceğini bilen zavallı çocuk ister istemez bu zorba satıcıya müşteri olurmuş.

Şimdi her fakülte böyle geç kalan ihtiyar gençler için bari ayrı bir sınıf, bir emekliler dersanesi açmış olsaydı...

* *

Elektrik asrında yaşıyoruz

Yirminci asrın adamı bu görünmeyen kuvvetten mucizeler çıkardı. Elektrik yalnız rahatımızı temin etmekle kalmıyor, aynı zamanda işimizi de kolaylaştırıyor.

Elektiriğin temin ettiği binbir konfor vasıtasından istifade etmemek cidden yazıktır.

Galatada Hezaren caddesinde, Beyoğlunda, Istiklâl caddesinde, Ankarada Bankalar caddesinde İzmirde Gazi bulvarında

BOURLA

biraderler ve şürekâsının bütün şubelerile

SATİE

Mağazalarında evinizin konforunu temin için her türlü elektrik aletlerini bulabilirsiniz.

BOURLA BİRADERLER ve Şsı.

İSTANBUL — ANKARA — İZMİR...

Ahmet Sait matbaası İmtiyazı alan ve neşriyatı idare eden: T. Şükrü

Bir moda kâbusu

Hayvanlar — Derilerimizi istiyoruz !